శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

అడ్డంకులు లేని ప్రేమ

విజయవాడ, 1993

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు నాకు సహాయాన్ని అందిస్తున్నప్పటికీ నిజానికి నేను ఆ సహాయం తీసుకోనీయకుండా నన్ను ఏదో వెనక్కు లాగుతోంది. అది నాకెంతో బాధను కలిగిస్తోంది. ఎందుకలా జరుగుతోంది?*

గురువుగారు: నీకు ఎప్పట్నుంచో ఉన్న అలవాటేమిటంటే నీకందుతున్న సహాయాన్ని తిరస్కరించడం. అదే దీనికి కారణం. మన జీవితాలలో ఎదురైన ఎన్నో అనుభవాల వలన మనలో ఇటువంటి ప్రతిబంధకాలు (అడ్డంకులు) తలెత్తుతాయి. అవి ఒక్కొక్కరి విషయంలో ఒక్కోరకంగా ఉంటాయి. మనకు జీవితంలో ఎదురైన కష్టనష్టాలు మనలో ఒక రకమైన భావోద్వేగపు జడత్వాన్ని సృష్టిస్తాయి. సహాయాన్ని పొందనీయకుండా చేసేది మీలోని ఆ జడత్వమే! దీనిని తొలగించుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. అప్పుడు మీరు ఈ సహాయాన్ని పూర్తిగా అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోగలుగుతారు. మీ హృదయాంతరాళాలలో అణువణువూ వెతికి ఆ జడత్వాన్ని తొలగించుకోండి. అది లేకుండా చేసుకోండి! మనస్సు వేసే పిచ్చిపిచ్చి వేషాల బారినపడకుండా, దానికి ఎర కాకుండా ఉండండి. అప్పుడు మీకు సహాయం అందుతుంది. కానీ మీరు సహాయం అడుగుతున్నారు, ఇచ్చినప్పుడు దానిని తిరస్కరిస్తున్నారు కూడా! ఈ రెండూ చేస్తున్నారు: అడగడం, తిరస్కరించడం. అడగడం, తిరస్కరించడం. ఇక ముందుకు ఎలా వెళతారు? ఉన్న చోటనే ఉంటారు. దాని వలన మీలో నిస్పృహ పెరుగుతుంది. ఆ నిస్పృహ వలన జడత్వం మరింత పెరుగుతుంది. అది ఒక వలయంలా పునరావృత్తమవుతూనే ఉంటుంది. అవే మన వాసనలు, అలవాట్లు.

భక్తుడు: *మరి ఈ వలయం నుండి ఎలా బయటపడగలం?*

గురువుగారు: అదే నేను చెప్పేది. ముందు మీకున్న జబ్బేమిటో వివరించాను. ఇప్పుడు దానికి మందు తీసుకోవాలి: సహాయం తీసుకోవాలి. సహాయం తీసుకోవడమెలా? సహాయం ఎలా ఉండాలో ముందే నిర్ధారణ చేయకుండా సహాయం తీసుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉండండి. సహాయమనేది ఎలా ఉండాలో నిర్ణయించడానికి ప్రయత్నించకండి. అలాంటి ఆలోచనలకు ఇది సమయం కాదు. ఇచ్చిన సహాయాన్ని పూర్తిగా, బేషరతుగా, నిండు మనస్సుతో స్వీకరించండి. దానికి పేర్లు పెట్టడంగానీ, దాన్ని అడ్డుకోవడానికిగానీ లేకపోతే అంచనా వెయ్యడానికిగానీ ప్రయత్నిస్తున్నట్లు మీరు గమనిస్తే, అలా చెయ్యడాన్ని ఆపేయండి. లేకపోతే అది అలవాటుని మరింత బలోపేతం చేస్తుంది. ఇలాంటివన్నీ, మీకున్న అడ్డంకులతో సహా, మీ హృదయం నుండి రావు, మీకు అలవాటుగా వస్తాయి. ఎందుకంటే మన మనస్సు అలా ఆలోచించడానికి, అలాంటి భావనలకు అలవాటుపడిపోయింది గనుక. అందుకని ఆ ధోరణి అలా కొనసాగుతూ ఉంటుంది. మీ వైపు నుండి మీరేదైనా

చెయ్యాలనుకుంటే ముందు ఆ అలవాటును మానుకోండి. కానీ ఆ అలవాటును ఎలా మానెయ్యాలి? అది చాలా కష్టమైన పని. అది మీరు కూర్చుని ఉన్న చెట్టుకొమ్మను మీరే నరుక్కోవడం లాంటిది – ఎందుకంటే ఆ అలవాటే మీరు. కాబట్టి ఒక క్రొత్త అలవాటును అలవరుచుకోండి. అది మీలో అడ్డంకులు సృష్టించేదిగా ఉండకూడదు. ఈ క్రొత్త అలవాట్లనే అనేక సాంప్రదాయాలలో ఆధ్యాత్మికసాధనలు అంటారు. కానీ నా దృష్టిలో అవి కూడా అలవాట్లే, అంతకుమించి మరేదీ కాదు. మీకున్న పాత అలవాట్లను దూరం చేసుకోవడానికి క్రొత్త అలవాట్లను అలవరచుకొంటున్నారు. అంతే! అది రమణమహర్షి చెప్పినట్లు “ముల్లును ముల్లుతోనే తీసేయడం” లాంటిది. ఎందుకంటే మన క్రొత్త అలవాటు కూడా ఒక ముల్లే.

భక్తుడు: *ఆ సహాయానికి ‘ఇది ఫలానా’ అని ముద్రలు వేయడం, ముందుగానే నిర్ధారణకు రావడం అనే అలవాట్లే మనకు అడ్డంకులా?*

గురువుగారు: మిమ్మల్ని ముందుకు పోనీయకుండా చేస్తూ మీకు అడ్డంకులు సృష్టించేవేవైనా సరే, వాటిని తొలగించుకోవాలి. అవేవైనా సరే, అవి ఏమిటో ముందు క్షుణ్ణంగా అన్వేషిద్దాం. నిజంగా అన్వేషించడమంటే అదే! మీ అన్వేషణకు అడ్డుపడేవి మీ పాత అలవాట్లే. మీరు క్రొత్త అలవాట్లేవీ చేసుకోకుండా ఈ పాత అలవాట్లను వదిలించుకోగలిగితే మంచిదే. అలాంటప్పుడు మీకు క్రొత్త అలవాట్లు చేసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. కానీ అది చేయలేనప్పుడు, ఇక క్రొత్త అలవాట్లు చేసుకోవలసిందే.

మీరు సత్సంగానికి వెళ్ళడం, పారాయణ, ధ్యానం చేసుకోవడం, సత్సంగాలను అనువదించడం, శిరిడీకి వెళ్ళడం ఇవన్నీ క్రొత్త అలవాట్లే. ప్రేమను అనుభూతి చెందుతున్నవారికి ఇవన్నీ వారి ప్రేమకు వ్యక్తీకరణలవుతాయి. వారు వాటిని ఆస్వాదిస్తారు. వాటిని ఆస్వాదించలేనివారికి అవి కేవలం క్రొత్త అలవాట్లు, ఆధ్యాత్మికసాధనలు అవుతాయి. వాళ్ళు దానిని ఎలా తీసుకొన్నా నిజానికి అవన్నీ ఒక్కటే. అందుకే అడ్డుకోవడాన్ని ఆపండి, సహాయాన్ని త్రోసిపుచ్చకండి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ప్రేమను వ్యక్తం చేయనీయకుండా మాలో ఏదో అడ్డుపడుతోంది. దానిని తొలగించుకోవడానికి ఉత్తమమైన మార్గమేమిటి?*

గురువుగారు: ఇక్కడ సమస్య అడ్డంకులని నేను అనుకోవడం లేదు. ప్రేమ తాను వ్యక్తం కావాలనుకొన్నప్పుడు, అది స్పష్టమైన మార్గాల కోసం తానే వెతుకుతుంది. అటువంటి స్పష్టమైన వ్యక్తీకరణకు మీకు అవకాశం దొరకనప్పుడు, ప్రేమను వ్యక్తం చేయడంలో మీకు గతంలో వున్న అనుభవాలు గుర్తుకువస్తాయి. ఒకవేళ ఆ జ్ఞాపకాలు బాధతోనూ, నిరాశానిస్పృహలతోనూ కూడుకున్నవైతే ఆ భావనలూ తిరిగి వస్తాయి. కాబట్టి ఇక్కడ కావలసింది అడ్డంకులను తొలగించుకోవడం కాదు, మన ప్రేమను ఇంకా ఇంకా స్పష్టంగా వ్యక్తం చేయగల మార్గాలను వెతుక్కోవాలి. మనకు ఎప్పుడైతే అటువంటి మార్గాలు దొరికి, మనం ఆ ప్రేమ వ్యక్తీకరణను అనుభవంలోకి తెచ్చుకుంటామో, అప్పుడు అవి నెమ్మదిగా మన పాత జ్ఞాపకాల స్థానాన్ని తీసుకొంటాయి. ఇలా ప్రతి ఒక్కరూ ఎవరి మార్గాలను వారే అన్వేషించుకోవాలి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! సద్గురువు పట్ల మన ప్రేమను వ్యక్తపరచడంలో – ఆయనకు సంబంధించిన పని చెయ్యడానికి, మౌనంగా కూర్చొని ఆయనను ధ్యానించడానికి మధ్య ఏమైనా తేడా ఉందా?*

గురువుగారు: మీరు నిశ్చలంగా కూర్చొని ధ్యానం చేసుకోగలిగితే, అది మంచిదే చెయ్యండి. నేనెప్పుడూ దానికి అడ్డుచెప్పను. కానీ ప్రశ్నేమిటంటే, అసలు మీరు అలా చెయ్యగలరా? అలా చెయ్యగలిగితే, నేను దానికే ప్రాధాన్యతనిస్తాను. అలా చెయ్యలేము కాబట్టే మనలో అన్యత్వభావాన్ని, అహంకారాన్ని పెంచేటువంటి, ఆ ప్రేమానుభూతిని లేకుండా చేసేటువంటి రకరకాల పనుల్లో మనం మునిగితేలుతూ ఉంటాం. అందుకనే మీకు అనుభవమవుతున్న ప్రేమను వ్యక్తపరచడానికి ప్రయత్నించమని చెబుతుంటాను. మీరు ప్రేమను అనుభూతి చెందుతూ, వ్యక్తం చేస్తూ ఉంటే అది మరింత బలోపేతమవుతుంది. అలా మీకు తెలియకుండానే మీలో ఉన్న అడ్డంకులు మెల్లగా బలహీనమై తొలగిపోతాయి. ఎందుకంటే ప్రేమలో మీకంటూ

(అహంకారానికి) చోటు ఉండదు. అంతటా మీరు ప్రేమించేదానితో (సద్గురువుతో), దానికి సంబంధించిన వాటితో నిండిపోతుంది. మీరు, "నేనిక్కడ చేస్తున్న పని యొక్క లక్ష్యం ఏమిటి? దీనికి, నా లక్ష్యానికి సంబంధం ఏమిటి? ఇది ఏమి సాధన?" అని విశ్లేషించుకోవడంగానీ, అర్థం చేసుకోవాలనిగానీ ప్రయత్నించవద్దు. ఇటువంటి ప్రశ్నల వలన ఎటువంటి ఉపయోగమూ లేదు. అలా ప్రశ్నించుకోకుండా, చెయ్యండి. అంతే!

నేను ఇలాంటి విషయాలను గురించి మాట్లాడవలసి వచ్చినపుడు కర్మయోగం వంటి పదాలను వాడను. ఎవరినైనా నాకు సంబంధించిన పనులు చేయడానికి సమ్మతించానంటే, దానికి గల ఏకైక కారణం వాళ్ళు ఆ పని చేయడాన్ని ఎంతో ఇష్టపడడమే. అంతే! అదే నాకు కూడా వర్తిస్తుంది. మీకోసం ఏదైనా చేయడం నాకూ ఇష్టమే. మీరు ఈ పని చెయ్యకుండా ఎలా ఉండలేరో, నేను అలానే మీకు సాయం చెయ్యకుండా ఉండలేను. అక్కడ కారణాలంటూ ఏమీ ఉండవు. "ఇతను ఎంతో యోగ్యుడు, నాకోసం చాలా చేశాడు, నేను ఇతనికి ఏమైనా చెయ్యాలి"... అలా ఎటువంటి లెక్కలూ ఉండవు. అటువంటి లెక్కలు వేస్తే అది వ్యాపారం అవుతుంది, ప్రేమ అవ్వదు. నేను వ్యాపారస్థుణ్ణి కాను, నాతో ఎవరైనా అలా వ్యాపారం చెయ్యడాన్నీ ఇష్టపడను.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! నేను పర్వదినాల సందర్భంగా శిరిడీ వచ్చినప్పుడు అక్కడ ఉండే జనసమూహం వల్ల నాలో ఏదో ఇబ్బంది కలుగుతోంది. దీనిని పోగొట్టుకోవడం ఎలా?*

గురువుగారు: అంతమంది భక్తులు ఒక్క చోటకు చేరినపుడు మన అనుభవం యొక్క గాఢత, శక్తి అధికంగా ఉంటుంది. అందుకే మహాత్ములు ఉత్సవాలకు వెళ్ళడాన్ని ప్రోత్సహించేవారు. శాస్త్రాలూ ఇదే విషయాన్ని చెబుతున్నాయి. ఇతర సమయాలలో (మన సాధన) గాలి లేనపుడు సాగే పడవ ప్రయాణంలా ఉంటుంది. కానీ పర్వదినాల రోజులలో, గాలి మనకు అనుకూలంగా వీస్తున్నప్పుడు తెరచాపనెత్తి పడవమీద ప్రయాణించడంలా ఉంటుంది. ఎందుకంటే ఒకే మనఃస్థితి కలిగిన అంతమందితో కలసి ఉండడం, అందరి హృదయాల్లో సద్గురువే కొలువై ఉండడం వలన కొద్ది ప్రయత్నం చేతనే మీరు అనుభవాన్ని పొందగలుగుతారు. సద్గురుప్రేమను మనం అనుభూతి చెందడంలో ఉన్న అడ్డంకులన్నీ సులభంగా తొలగిపోతాయి. మీరన్నట్లు మీకు అంతమంది భక్తులను చూస్తే అయిష్టత కలుగుతోంది. అది ఒక అడ్డంకి. ఇది తొలగినప్పుడు మీకు ఆ ప్రేమ ఇంకా బాగా అనుభవం అవుతుంది. మీరు ఆ ప్రేమను బాగా స్వీకరించగలరు, స్పందించగలరు, అనుభవించగలరు. కానీ బాబా వైపు నుండి మాత్రం మీరెక్కడ ఉన్నా ఆయన ప్రేమ, సంరక్షణ మీపై ఎల్లప్పుడూ ఒకే విధంగా ఉంటాయి.

గురువుగారు: మనలోని అడ్డంకులకు కారణం చిరకాలంగా మనలో పాతుకుపోయిన అలవాట్లు. భగవాన్ తమ మరణానుభవం గురించి చెప్పినపుడు, అంతటి ఆయన కూడా మరణభయం అనుభవించానని చెప్పారు. జరగరానిదేదో జరుగబోతుందని ఆయనకు అనిపించిందట. ఆయన భగవాన్ కాబట్టి ఆ అడ్డంకి (భయం) కొద్దిక్షణాలు మాత్రమే ఉంది. మనకైతే అది కొన్ని సంవత్సరాలు ఉండేదేమో! (నవ్వులు...) ఆ అనుభవం యొక్క లక్షణమైతే అందరికీ ఒక్కటే. కానీ పరిమాణాత్మకంగా చూస్తే అది మారవచ్చు.

మొత్తం మీద, నేను చెప్పదల్చుకున్నదేమిటంటే, ప్రేమను వ్యక్తపరచడానికి మీకు మీరే అడ్డంకులు పెట్టుకోవద్దు. ప్రేమ సహజంగా తనంతట తాను వ్యక్తం కావాలనుకుంటున్నప్పుడు, "మనం ఇలా చెయ్యకూడదు, మనం అలానే చెయ్యాలి, ఇలాగే కూర్చోవాలి, ఇలాగే మాట్లాడాలి" లాంటి సిద్ధాంతాలతో ఆ ప్రేమను అణగద్రొక్కవద్దు. ఇలాగే ఉండాలనికానీ, ప్రేమను ఈ పద్ధతిలోనే వ్యక్తపరచాలనిగానీ ఎలాంటి నిబంధనలూ లేవు. కనీసం మీ ప్రేమను వ్యక్తం చేయడంలోవున్న అడ్డంకులనైనా తొలగించుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. అప్పుడు మీ వ్యక్తీకరణ మరింత సహజమై, సంపూర్ణమై కొద్దికాలానికి అది మిమ్మల్ని పూర్తిగా సొంతం చేసుకొంటుంది.

గురువుగారు: చాలామంది విషయంలో సాధారణంగా ఏం జరుగుతుందంటే, వారిలో ప్రేమ జనించినపుడు వారు శాస్త్రగ్రంథాల నుండి, ఇతర పుస్తకాల నుండి నేర్చుకున్న పదాలతోనో, భావాలతోనో ఆ అనుభూతికి ఒక పేరు పెట్టి దానిని పోగొట్టుకొంటారు. అందుకనే నేను దానికి ప్రత్యేకంగా ఒక పేరంటూ పెట్టను. నేను దానిని, ప్రేమ, బాగా తెలిసీ తెలియనట్లుండే భావన, ఒక తెలియని ఆకర్షణ, మన బుద్ధికి అంతుబట్టని భావన అంటాను. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

నేను చాలామంది వద్ద గమనించేది ఏమిటంటే – ముఖ్యంగా పాశ్చాత్యుల్లో – (గురువుగారు నవ్వుతూ...) వారికి ఇక్కడ చిక్కుకుపోతామేమోనని, వారి ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోతామేమోనని ఒక భయం ఉంటుంది. ఆ భయమే వారిలో అడ్డంకులు కలుగజేస్తుంది. అయితే ఆ విషయం వాళ్ళకు తెలీదు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! నాలోని భక్తి ప్రజ్వరిల్లి మరింత తీవ్రమవ్వాలని కోరుకుంటున్నాను. దీని కోసం నేనేం చేయాలి?*

గురువుగారు: ముందు, మనకు ఏం కావాలి అనేది తెలుసుకోండి, ఏమి చేయాలనేది తరువాత విషయం. ఎక్కువగా అందరూ లక్ష్యాన్ని ప్రేమిస్తారు, దాంట్లో సందేహమే లేదు. కానీ దాన్ని చేరడానికి "అయ్యో, నాలో చాలా అడ్డంకులు ఉన్నాయి కదా" అంటుంటారు. ఆ అడ్డంకులేమిటి? అని ఒక్కసారి వాటి గురించి ఆలోచించి చూడండి. ఎంత అర్థం పర్థం లేనివో తెలుస్తుంది. వారికి మోసపోతామేమోనని భయం, మనలను వాడుకుంటారనే భయం, దేనిలోనైనా చిక్కుకుంటామేమోనని భయం, లేదా ఇంకా ఇంకా కూరుకుపోతామేమోనని భయం. "మరీ దగ్గరవుతున్నామేమో, అది మంచిదికాదు, కొంచెం దూరం ఉంటేనే మంచిది" అనుకొంటారు. మరీ దగ్గరైతే ఏమవుతుంది? వాడుకుంటారా! అసలు ఎవరైనా వాడుకునేదానికి మీలో అంత విషయమేముంది? మీలో నిజంగా అంత ఉంటే మీకు ఇక్కడకు వచ్చి కూర్చోవలసిన అవసరమే లేదు. మీకు ఈ మార్గం నచ్చింది కాబట్టి ఇక్కడకు వస్తున్నారు. మీకు సహాయం అవసరమైతే ఇక్కడ సహాయం అందుతుంది, లేకపోతే లేదు. అలా కాకుండా, మీకు ఇంతకంటే మంచి మార్గం తెలిస్తే సంతోషంగా వెళ్ళి ఆ మార్గాన్ని ఎన్నుకోండి. అది ఏదైతేనేం, చెయ్యండి చాలు. మరీ దగ్గరవుతామేమో, ఇరుక్కుపోతామేమోననే భయం ఉంటే ప్రయోజనం లేదు. కొంతమంది నా దగ్గరకు వచ్చి, "మీరంటే నాకు చాలా ప్రేమ గురువుగారూ! నేనెప్పుడూ మీతో ఉండాలనుకొంటున్నాను. కానీ ఏం చెయ్యను? నాకు ఎన్నో అడ్డంకులున్నాయి, ఎన్నో వాసనలున్నాయి" అని అంటారు (నవ్వులు...) చిక్కుకుపోవడం, వాసనలు: వారు ఈ రెండు పదాలు బాగా నేర్చుకొన్నారన్నమాట.

మీరు నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లయితే, మీకు నిజమైన ప్రేమే ఉంటే, ఆ ప్రేమ అత్యుత్తమమైన ప్రేమే అయితే – ఆ ప్రేమ, "రండి. వాడుకోండి! నన్ను ఎలాగైనా ఉపయోగపెట్టుకోండి" అని అంటుంది. ఇంతకుముందు కూడా నేను మీకు ఈ మాట చాలాసార్లు చెప్పాను, మీరు నన్ను ఉపయోగించుకోవడానికి నేను సిద్ధంగా ఉన్నానని! రండి, నన్ను ఉపయోగించుకోండి. ఉపయోగపడటానికి నాకు ఎలాంటి భయమూ లేదు. (నవ్వులు...) మీకేగనుక సామర్థ్యముంటే, ధైర్యం ఉంటే, నన్ను ఉపయోగించుకునే సమర్థత ఉంటే పూర్తిగా ఉపయోగించుకోండి. నేను దానిని ఎంతో ఇష్టపడతాను.

కాబట్టి మీరు దీనిని అర్థం చేసుకుంటే – ఈ 'చిక్కుకుపోతాం' అనే భయం ఎంత వెర్రిగా, అర్థరహితంగా ఉంటుందో తెలుస్తుంది. ఎంతో కొంత నిమగ్నమవ్వకపోతే పరివర్తన ఎలా చెందుతాం? ఏమీ చెయ్యకపోతే పరివర్తన ఎలా వస్తుంది?

భక్తుడు: *నా హృదయం తెరుచుకునే క్రమంలో, గతంలో నాకు ప్రేమ వల్ల కలిగిన పాత గాయాల మచ్చలు కనిపిస్తున్నాయి. ఆ జ్ఞాపకాలు నన్ను వెనుకకు లాగుతున్నాయి. బాధ కలిగించే ఆ గుర్తులు తొలగిపోవాలని ప్రార్థిస్తూ, ఊరకే ఇలా వేచి ఉండాలా?*

గురువుగారు: నీ హృదయం తెరచినపుడు మొదట నీకు ఆ పాత గాయాల గుర్తులు కనిపిస్తాయి. వాటిని ఎలా తొలగించుకోవాలి? ఎలా నయం చేసుకోవాలి? ప్రేమే దానికి మందు. అదే వాటిని నయం చేస్తుంది.

భక్తుడు: *ఆ ప్రేమను ప్రేరేపించేది సద్గురువా?*

గురువుగారు: అవును. మీ హృదయాన్ని తెరచి, మీలో ఆ ప్రేమను ప్రేరేపించిన ఆయనే మీకు ఓపెన్ హార్ట్ సర్జరీ కూడా చేస్తారు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మీ హృదయాన్ని తెరవడం మీ పని కాదు, ఎందుకంటే మీ హృదయాన్ని మీరే తెరచి ఓపెన్ హార్ట్ సర్జరీ చేసుకోలేరు కాబట్టి.

కాకడ ఆరతిలో మొదటి కీర్తనలో (తుకారాం మహరాజ్‌చే రచించబడిన) ప్రేమకు, దానికి కావలసిన అర్హతకు గల సంబంధాన్ని వ్యక్తీకరించారు. అందులో తుకారాం మహరాజ్, “ఓ పాండురంగా, నా ప్రాణమా! నా హృదయంలో నీ పట్ల ప్రేమ ఉందో లేదో నాకు తెలియదు” అంటారు. అంటే ఆయనకు తన హృదయంలో ఉన్నటువంటిది ప్రేమో కాదో తెలియదు, ఆయన అర్హుడో, అనర్హుడో కూడా తెలియదు. ఆయనకు తన స్వామి నామాన్ని గుర్తుపెట్టుకోవడమెలాగో తెలియదు, అసలు తను చెప్పేవి పిచ్చిమాటలో ఏమో కూడా తెలియదు. ఆయన తమ సద్గురువును, “నేను ఎవ్వరైనా సరే, నా అర్హతానర్హతలు ఏవైనా సరే, నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించినా, ప్రేమించకపోయినా సరే, మీ దయార్ద్రదృష్టి నా పైన ప్రసరించండి. మీ ప్రేమను నాకు ఇవ్వండి!” అని వేడుకొంటున్నారు. నువ్వు నన్ను ప్రేమించగలవా అని ఆయనను అడగటం లేదు. అలా కాకుండా, నీ ప్రేమను నాకు ఇవ్వు అని అంటున్నారు.

కాబట్టి, మీ హృదయంలో నిజమైన ప్రేమ జనించినపుడు మీ అర్హతానర్హతలకు చోటు ఉండదు. మీకు ఆ ప్రేమ మీద హక్కు ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది. ఆయన ప్రేమను మనకు అందించేది మన అర్హత కాదు, ఆ ప్రేమను ఇవ్వగలిగినటువంటి ఆయన సమర్థత అది. అప్పుడు అర్హతకు సంబంధించిన మన దృక్కోణం పూర్తిగా మారుతుంది. మనకు అర్హత ఉంది కాబట్టి మనం సద్గురుప్రేమను పొందటం జరగదు. ఆయన దయామయుడు, ప్రేమస్వరూపుడు కాబట్టి మనకు ఆ ప్రేమనిస్తారు. మన అర్హత మీద నుండి ఆయన సామర్థ్యం మీదకు దృష్టి మరల్చండి. అది చాలు.

“శరశ్చంద్రికలు” గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.